

Μοναχός Δημήτριος Γοννοιάτης (†1930-1976)

Μοναχού Δαμασκηνού Γρηγοριάτου

Αδελφός της Μονής από τους παλαιότερους, ο μακαριστός Γέρο-Συμεών, επειδή για 6 χρόνια διακονούσε σαν μάγειρος στο μοναστήρι, δεν ημπορούσε να εξοικονομήσει χρόνο για το καθιερωμένο Κανόνα της προσευχής του για κάθε 24ωρο.

Ανέθεσε στον απλούστατο και κατά θεόσοφο μοναχό Δημήτριο, αυτή την διακονία. Έτσι, δίπλα στα ιδικά του κομποσχοίνια, τραβούσε και τα κομποσχοίνια του μαγείρου για να τον απαλλάξει από την φροντίδα των ιδικών του πνευματικών καθηκόντων.

Μετά από μια τέτοια ασκητική διαγωγή, τον εχαρίτωσε ο Θεός για την πρόθυμη και ακούραστη υπακοή του και του έδωσε από της νεαρής του ακόμη ηλικίας μεγάλα χαρίσματα, για τα οποία άλλοι μοναχοί κοπιάζουν δεκαετίες και δεν τα

λαμβάνουν με ευκολία.

Είχε εσωτερική μυστική ζωή, την οποία ούτε ο διπλάνος του μπορούσε να αντιληφθῆ. Σύμφωνα με μαρτυρίες άλλων Γεροντάδων, δεν είχε ποτέ αρνηθῆ την οποιαδήποτε βοήθεια. Είχε λυώσει στην υπακοή για την εξυπηρέτησι του κάθε Αδελφού.

Έτρεχε στην υπακοή! Έτρεχε ο ιδρώτας από την οσία κεφαλή του, έτρεχε και η Θεία Χάρις για να ενοικήση οριστικά και ανεκφοίτητα στην καρδιά του. Και, γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου, έφθασε τον ποθούμενον Χριστόν, ο Οποίος και τόν αγίασε.

Το μεγαλύτερο χάρισμά του ήταν η ορμητική και αδιάκοπη ερωτική του φορά προς τον Νυμφίον Χριστόν, τον Οποίον αγάπησε περισσότερο σαν δωδεκαετή Νέον, όταν συνωμιλούσε με τους νομομαθείς διδασκάλους των Εβραίων εκείνη την εποχή στον ναό του Σολομώντος.

Γι αυτό αποκαλούσε τον Χριστό: “Παιδάκι...Αγαπώ αυτό και εννοούσε το Παιδάκι. Είχε και μία εικονίτσα χάρτινη του Χριστού σαν δωδεκαετούς και μαζί με το ωρολόγι-ξυπνητήρι του ήταν τα πιο πολύτιμα φυλακτήριά του. Το ένα να τον σκεπάζῃ (Παιδάκι) και το άλλο να τον ξυπνάῃ για να συνομιλή με το Παιδάκι.

Επειδή ο ίδιος ζούσε σαν παιδάκι, έβλεπε τους πάντες με παιδική αθωότητα και καρδιά. Ήτο αδύνατον να χωρέση στο μυαλό του αντίθετος λογισμός για κάποιον Αδελφό, ούτε και γι αυτούς που ενίοτε του συμπεριφέροντο σκληρά και ενίοτε οξύθυμα. Διατηρούσε πάντοτε, μία αγγελική εκτίμησι, αγάπη και σεβασμό προς όλους τους Γεροντάδες.

Γι αυτή την ανυπόκριτη αγάπη και ευγενική του καλωσύνη αφώπλιζε τους πάντες και τους εδίδασκε, χωρίς οι ίδιοι να επιζητούν τέτοια πρακτική διδασκαλία από τον...παλαβό Δημήτρη, όπως μερικοί τον έλεγαν περιφρονητικά.

Προσευχόταν και για τους συγγενείς του, τους άλλους μοναχούς του Άθωνος, για τον κόσμο ολόκληρο. Ακόμη τραβούσε επί πλέον κι άλλα κομποσχοίνια για τα γεράματά του, όταν δεν θα ημπορή, λόγω της ασθενείας του να προσεύχεται.

Ιδιαίτερο πνευματικό δεσμό είχε αναπτύξει και με την Αγία Αναστασία την Ρωμαία, της οποίας όλα σχεδόν τ’ Άγια Λείψανα είναι στο Μοναστήρι μας.

Είχε πάντα δίπλα του την χάρτινη εικονίτσα της και επειδή κι αυτή μόλις 18 ετών μαρτύρησε σαν Μοναχή για την πίστι στον Χριστό, την θεωρούσε κραταιά του προστασία και πάντα την επεκαλείτο ονομάζοντάς την: “Αδελφούλα και

Νυμφούλα”.

Στο πατρικό του σπίτι, έμαθε ότι αρώστησε ο ανεψιός του. Ένα πρωινό εξήτησε και έγινε θεία Λειτουργία στην Αγία Αναστασία για την υγεία του ανεψιού του. Εκείνο το βράδυ ο π. Δημήτριος ξενύχτισε στο κομποσχοίνι για την θεραπεία του ανεψιού του. Και η Αγία Αναστασία το ίδιο βράδυ δεν άντεξε στις πιέσεις του π. Δημητρίου. Επήγε στον ύπνο του ανεψιού του και του είπε: “Είμαι η Αγία Αναστασία από το Μοναστήρι του θείου σου. Αυτός μ έστειλε να σε κάνω καλά”. Ευλόγησε τον μικρόν και το πρωί σηκώθηκε τελείως υγιής.

Ιερά Μονή Οσίου Γρηγορίου

Άγιον Όρος Άθω

2005

Επιμέλεια κειμένου Αναβάσεις

Το κείμενο προέρχεται από τα αρχεία του πατρός Δαμασκηνού Γρηγοριάτου, τον οποίον και ευχαριστούμε θερμά για την παραχώρηση των αρχείων, όπως επίσης ευχαριστούμε και τον γέροντα της Μονής Οσίου Γρηγορίου πατέρα Γεώργιο Καψάνη για την ευλογία και την άδεια δημοσίευσης.

Πηγή: anavaseis.blogspot.gr